

Kapitola první: Neobvyklý případ

Jmenuji se Adrian Les a už více než 12 let jsem soukromý detektiv. Za tu dobu jsem se stal dosti uznávaným a nouzi o práci jsem opravdu neměl. Ve spolupráci s policií jsem pomohl vyřešit řadu případů pohřešovaných osob. U klientů, kteří se na mě soukromě obraceli s žádostí o pomoc, jsem řešil v dnešní době především nevěry, ale případ, co mě čekal, byl zcela jiný. A na to jsem zatím nebyl připraven.

Jednoho večera mi zavolala žena a sjednala si se mnou schůzku na druhý den v 10 hodin. Na tom by ještě nic zvláštního nebylo. A tak jsem ten večer dokončil dokumenty k případu, co jsem nedávno řešil, dal si sklenku vína a šel spát. Druhý den v 9.50 ráno se u dveří ozval zvonek. Stála tam vysoká žena v tmavých brýlích a představila se mi jako paní Petra. Pozval jsem ji do své pracovny a nabídl kávu, řekla: „Raději čaj, jestli můžu prosit.“ „Ano, zajisté, prosím,

posadíte se.“ Když jsem se vracel s čajem a kávou pro sebe, ta tajemná paní si prohlížela diplomy, co mám na stěnách, a pak řekla: „Víte, vybrala jsem si vás podle toho jména – Adrian, nemáte zahraniční předky? No, vzdálení příbuzní mojí matky byli ze Švédska, ale to je opravdu dávná kapitola.“ Pousmála se. „Líbí se mi to vaše jméno a jménům já přikládám dost velký význam.“

Nemohl jsem si nevšimnout, s jakou grácií vklouzla do křesla, s lehkostí, bez zvláštních gest, nebyl jsem si jistý, co přesně ode mě bude potřebovat. Měl jsem dva roky psychologie na univerzitě a zatím jsem u zákazníka vždy dokázal odhadnout, zda budu muset někoho sledovat, zda jde o nevěru, nebo o pracovní problémy. Ale tady jsem trochu tápal ve tmě, tak jsem se rovnou zeptal. „S čím za mnou přicházíte, paní Petro?“ „Dozvěděla jsem se, že nabízíte i doprovod za pět set korun na hodinu, je to tak, pane Adriane?“ „Ano, budete potřebovat doprovod na celý večer?“ „Ne,“ odpověděla a napila se čaje, „nemusíte mě doprovázet

nikam do společnosti, stanete se průvodcem mého života. Než jsem se na vás obrátila, pečlivě jsem si nastudovala údaje a reference o vás. Máte pozoruhodné výsledky, co se týká detektivní práce s prvkem psychologického úsudku. Jestli teď zrovna neřešíte nějaký jiný případ, můžete se ujmout mého.“

Chvilku se mi hlavou honila myšlenka, co přesně po mně bude ta žena chtít, ale něco mi říkalo, že to nebude jen tak nějaký příběh typu – žila, byla a teď to vyprávím. „Dobře, kdy začneme, paní Petro?“ „Mohla bych k vám chodit tři dny v týdnu v 10 hodin a zdržím vás vždy dvě hodiny, souhlasíte?“ „Hned se podívám do diáře, tak můžeme pondělky, středy a čtvrtky, od deseti hodin, to bych měl čas.“ „Souhlasím, pane Adriane, jen tento týden přijdu pouze ve čtvrtek.“ „Domluveno.“ Poté vstala, podala mi ruku pevným stisknutím a rozloučila se. Podání ruky o člověku hodně napoví, někdo podává jen tak, aby se neřeklo – tím vám dá jasně najevo, kde je vaše místo a kde jeho. Zato pevný stisk

této ženy napověděl, že jsme si rovni a že mi
důvěřuje.

Kapitola druhá: Láska s vykřičníkem

Bylo úterý a já měl dnes ještě jednu schůzku, s Viktorem. Ano, na chvíli jsem se zamyslel, s Viktorem Kučerou jsem se seznámil před půl rokem. Byl zcela oddaný své práci, za minulého režimu se mu nepodařilo dostat se na vysokou školu, i když měl výborné předpoklady, a tak začal pracovat v obchodě se zeleninou, ve kterém byl tehdy vedoucím pan Procházka. Pan Procházka byl mazaný a měl skvělé kontakty, no přiznejme si, že v té době se vše dalo vyřídit jen přes kontakty. Nicméně Viktor se tam hodně naučil, nebránil se tvrdé práci a hlavně k tomu přistupoval zodpovědně. Hned po roce 1989 si Viktor založil vlastní firmu, vzal si půjčku z banky a mohl budovat vlastní kariéru. Založil rodinu, měl krásnou manželku a dvě dcery a zdálo se, že se mu začalo dařit jak soukromě, tak i pracovně. Snažil se dopřát svým dětem to, co sám nemohl dokázat, a tak starší dcera studovala v Anglii a mladší na soukromé škole v Praze. Jeho

manželka byla ženou v domácnosti. Pečlivě se starala o dcery i svého manžela. Manželovi každý den připravovala svačinu, dceru odvážela do školy, s tou starší byla denně v kontaktu přes skype, chod domácnosti byl jejím koníčkem, a tak měla vše jak ze škatulky.

Před půl rokem se však stalo něco, co začalo Viktora znepokojovat, a obrátil se na mě s žádostí o radu a odbornou pomoc. Musel jsem mu vysvětlit, že lidé si někdy neuvědomují, co vše se mohou dozvědět, když si najmou soukromého detektiva. Výsledek je pro ně ne vždy příznivý a ne každý je na to připraven. Nicméně Viktor trval na tom, že chce vědět, co za tím je. Měl strach, že by mohl o svou rodinu přijít. Pustil jsem se do práce.

Každý den v 7.10 vyjížděla jeho manželka z domu a odvážela dceru do školy. Cesta tam trvala dvacet minut, pak zajela většinou na běžný nákup do potravin, dlouho se nezdržovala a domů se vracela v 8.45. Dům do 14.00 neopouštěla, poté jela pro dítě do školy, někdy

si zajely do obchodu s oblečením, jindy do papírnictví. Společně se pak vracely okolo 15.30, poté dům neopouštěly. První dva týdny probíhalo vše stejně bez jakýchkoliv změn, podle zajetého harmonogramu.

Zlom nastal 8. října. Ráno odvezla dceru do školy a pak zamířila směr Průhonice, jel jsem za ní. Zastavila u domu finského stylu – otevřela vstupní bránu a vjela do dvora. Viděl jsem, že si klíčem otevřela dveře od domu a vešla. Pak se dlouho nedělo nic, až když odbila 13. hodina, vyšla, nastoupila do auta, brána se otevřela a paní Kučerová odjela. Tušil jsem, že jede ke škole pro dceru, a tak jsem se rozhodl, že zůstanu na místě a budu pozorovat dům v Průhonicích. Strávil jsem zde celé odpoledne, žádná změna se nekonala. Když nastal večer a začalo se stmívat, v domě se rozsvítilo, ale skrz žaluzii nebylo nic vidět. Rozhodl jsem se setrvat na místě a čekat na další vývoj situace. Ve 23.30 se v domě zhaslo. Zůstal jsem zde do rána. Přesně v 7 hodin následujícího rána přijelo